

Sygn. akt: X C 987/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Sadowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Sosnowski

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko G. K.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanej G. K. na rzecz powoda (...) SA w W. kwotę 2 363,19 zł (słownie: dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy złote i dziewiętnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 3 lutego 2015r., z uwzględnieniem zmiennej stopy procentowej odsetek ustawowych do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 647 zł (słownie: sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) SA wniósł o zasądzenie od pozwanej G. K. kwoty 2 363,19 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie, tytułem niespłaconej pożyczki, udzielonej pozwanej przez powoda.

Pozwana G. K., w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym podniosła, iż negocjuje z powodem spłatę zadłużenia. Następnie wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, iż powód nie wyliczył prawidłowo kwoty zadłużenia oraz powołując się na wyniki postępowania UOKiK w sprawie powoda. Ponadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje

Umową pożyczki nr (...) z dnia 26 września 2014 roku powód (...) SA w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pożyczył pozwanej G. K. kwotę 2 000 złotych. Pożyczka obciążona była kwotą odsetek umownych w kwocie 97,76 złotych oraz opłatą przygotowawczą w kwocie 390 złotych i opłatą administracyjną w kwocie 180 złotych. W sumie pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty 2 666,28 złotych w okresie od dnia 27 października 2014 roku do dnia 27 września 2015 roku w 12 ratach miesięcznych w kwocie po około 225 złotych każda.

Pozwana spłaciła tylko niewielką część pożyczki. Do spłaty pozostała kwota 1 880,29 złotych niespłaconego kapitału pożyczki oraz pozostałe koszty przewidziane umową stron, które na dzień wniesienia pozwu wyniosły kwotę 2 363,19 złotych wraz z odsetkami skapitalizowanymi na dzień 13 stycznia 2015 roku.

Wobec braku spłat pożyczki powód wzywał pozwaną do zapłaty. Ostatecznie pismem z dnia 29 grudnia 2014 roku powód wypowiedział pozwaną umowę ze skutkiem na dzień 13 stycznia 2015 roku. Oznaczało to natychmiastową wymagalność zwrotu powstałego długu.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadził kontrolę działalności powoda pod kątem naruszania zbiorowych interesów konsumentów i stwierdził pewne nieprawidłowości w stosowanych przez powoda wzorcach umownych, nie stwierdził jednak naruszenia art. 385 1-385 3 kodeksu cywilnego. Kontrola była przeprowadzona w 2013 roku, a więc przed zawarciem umowy z pozwaną.

/Dowód:

-dokumenty:

umowa pożyczki-k.33-38 akt, pismo do pozwaną z harmonogramem spłat pożyczki-k.39 akt, wezwania do zapłaty-k.40,41,42 akt, wypowiedzenie umowy pożyczki-k.44 akt, dowody nadania-k.43,45 akt, decyzja Prezesa UOKiK-k.62-63 akt/.

Sąd zważył, co następuje

Sąd uznała za wiarygodne dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy, przedłożone przez strony, których autentyczność i wiarygodność nie zostały podważone w toku przedmiotowego procesu.

Żadnego waloru dowodowego nie ma jedynie przedłożony przez stronę pozwaną wydruk ze strony internetowej dotyczące oferty agencji finansowej Bankier w T.. Pozwana w żaden sposób nie wskazała związku oferowanej tam oferty z przedmiotem niniejszej sprawy.

Powództwo jest całkowicie zasadne.

Jest bezspornym w przedmiotowej sprawie, iż pozwana otrzymała kwotę pożyczki od powoda i zobowiązała się do jej ratalnej spłaty, zgodnie z umową. Bezspornym jest także fakt, iż pozwana spłaciła pożyczkę w nieznaczącej części

Analizując kolejne zarzuty pozwaną, zawarte w odpowiedzi na pozew, Sąd doszedł do następujących wniosków.

Całkowicie chybiony jest zarzut przedawnienia roszczenia. Wymagalność pożyczki nastąpiła z dniem 13 stycznia 2015 roku, pozew natomiast został wniesiony zaledwie trzy tygodnie później-w dniu 3 lutego 2015 roku. O jakimkolwiek przedawnieniu nie może być więc mowy, w świetle obowiązującego dla tego zobowiązania trzyletniego terminu przedawnienia, po myśli art. 118 kodeksu cywilnego.

Strona pozwana nie wykazała także błędnego naliczenia kwoty zobowiązania. Nie wykazała w szczególności, iż pozwana dokonała zapłaty całej jednej raty. Nie przedstawiła żadnego dowodu wpłaty, z którego wynikałaby wysokość dokonanych wpłat. Powód z kolei, w ocenie Sądu prawidłowo naliczył całą pozostałą do zapłaty należność.

Podobnie ocenić należy zarzut pozwaną, dotyczący prowadzonego postępowania i decyzji Prezesa UOKiK, który skontrolował wzorce umowne, stosowane przez powoda. Jak wynika z treści decyzji pokontrolnej, stwierdzone nieprawidłowości w żaden sposób nie rzutują na ważność umowy stron w przedmiotowej sprawie, w której nie zawarto w ocenie Sądu żadnej niedozwolonej klauzuli umownej z katalogu ujętego w kodeksie cywilnym. Wynik prowadzonego postępowania kontrolnego nie ma w ocenie Sądu żadnego znaczenia dla zobowiązania pozwaną wobec powoda, a domaganie się (na podstawie ustaleń dokonanych przez Prezesa UOKiK w toku kontroli u powoda) oddalenia powództwa wobec pozwaną jest w ocenie Sądu w tych okolicznościach, wręcz absurdalne.

Oceniając wysokość obciążenia pozwanej wobec powoda, uznać należy, iż przy tej wysokości zobowiązania oraz okresu spłaty pożyczki, jak i wysokości powstałych rat, oraz przychylić się do stanowiska powoda, iż obciążenie pozwanej kosztami pożyczki w tej sprawie nie było nadmierne. Należy tu mieć bowiem na uwadze zarówno duże ryzyko finansowe powoda, jak i fakt, iż same odsetki od kapitału są obecnie obiektywnie niewielkie, powód natomiast ponosi koszty prowadzonej działalności gospodarczej. Porównując koszty pożyczki udzielonej pozwanej przez powoda w przedmiotowej sprawie z innymi produktami finansowymi pochodzącymi od innych podmiotów działających na rynku, z którymi to roszczeniami Sąd często ma do czynienia w prowadzonych sprawach, uznać należy, iż nie były one nadmierne dla pozwanej. Część pożyczkobiorców profesjonalnych oferuje pożyczki pieniężne na znacznie gorszych dla pożyczkobiorców warunkach.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 353 § 1 kodeksu cywilnego w związku z art. 720 § 1 kodeksu cywilnego zasądził roszczenie pozwu w całości.

Wobec treści rozstrzygnięcia, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, obejmujący zwrot opłaty sądowej oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym koszty opłaty skarbowej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego, po myśli art. 98 § 1-3 kodeksu cywilnego.